

Sygn. akt I ACz 331/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z o.o. w K.**

przeciwko: **A. M.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 18 listopada 2011 r., sygn. akt VI GC 229/11

p o s t a n a w i a: uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Legnicy umorzył postępowanie, zainicjowane w tymże Sądzie, po przekazaniu mu sprawy przez Sąd Rejonowy dla Lublina – Wschód, w wyniku skutecznego wniesienia przez pozwaną A. M. sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia Sąd wskazał, iż strona powodowa w określonym jej dwutygodniowym terminie nie usunęła braku formalnego pozwu, poprzez jego podpisanie, do czego min. została zobowiązana zarządzeniem z dnia 30.09.2011 r., co skutkowało umorzeniem postępowania zgodnie z dyspozycją art. 505³⁷ §1 k.p.c.

We wniesionym na nie zażaleniu strona powodowa, podnosząc zarzut naruszenia przepisu art. 505³⁷ k.p.c., art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c. i art. 126 § 5 k.p.c., wniosła o jego uchylenie i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że zawarte w nim zarzuty biegną dwutorowo, bowiem z jednej strony skarżący twierdzi, że usunął braki formalne pozwu min. poprzez złożenie dwóch podpisanych egzemplarzy pozwu, a z drugiej strony

podnosi, iż czynność ta jest zbyteczna z uwagi na skuteczne złożenie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w sposób właściwy dla tegoż postępowania.

Odnosząc się do pierwszego z tych twierdzeń należało wskazać, iż nie znalazły one odzwierciedlenia w stanie akt niniejszej sprawy, a w szczególności w dokumentach złożonych przez skarżącego w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu (k. 24 – 67). W piśmie przewodnim z dnia 20.10.2011 r. (k. 24), złożonym w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu i do jego uzupełnienia, strona powodowa wskazała, iż składa min. dwa podpisane egzemplarze pozwu. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest przesłanek do uznania, że faktycznie zostały one przedłożone Sądowi Okręgowemu wraz z pozostałą dokumentacją tj. załącznikami do pozwu oraz dokumentami wykazującymi umocowanie pełnomocnika procesowego do działania w jej imieniu w niniejszym procesie. Należy zauważyć, że w prezentacji biura podawczego Sądu Okręgowego w Legnicy, widniejącej na piśmie, o którym mowa, wskazano, że dołączono do niego 16 załączników. Wnioskować zatem należy, że wraz z nim pełnomocnik złożył jego odpis, 13 dokumentów wymienionych w liście dowodów, pełnomocnictwo oraz odpis z KRS strony powodowej (łącznie 16 egzemplarzy załączników). Brak było zatem podstaw do przyjęcia, że złożone pismo obejmowało także egzemplarz pozwu wraz z jego odpisem dla pozwanej. Przerzucanie zatem przez skarżącego na Sąd odpowiedzialności za brak tych dokumentów w sytuacji, gdy prawdopodobnym w świetle powyższej okoliczności jest to, że poprzez jego własne przeoczenie nie zostały one wysłane wraz z tym pismem, należy uznać za nieuprawnione.

Sąd Apelacyjny podzielił natomiast stanowisko skarżącego, co do naruszenia przez Sąd Okręgowy przy wydaniu przedmiotowego postanowienia art. 505³⁷ k.p.c. w zw. z art. 126 §1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 126 §5 k.p.c. Stawiając ten zarzut strona powodowa wywodziła, że w niniejszej sprawie, będącej kontynuacją elektronicznego postępowania upominawczego, nie istnieje konieczność składania pozwu w „tradycyjnej” tj. pisemnej formie. Wedle niej, pozew został skutecznie wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym, gdzie otrzymał swój bieg.

Jak wynika z art. 505³⁶ §1 k.p.c., w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym traci moc, a Sąd przekazuje sprawę do Sądu wg właściwości ogólnej. Zgodnie z art. 505³⁷ §1 k.p.c., po przekazaniu sprawy w takim wypadku, Przewodniczący wzywa powoda do usunięcia braków formalnych pozwu oraz do jego uzupełnienia, w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana, w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania. Potrzeba wezwania do uzupełnienia braków formalnych pozwu, będzie obejmowała te wszystkie przypadki, gdy w odniesieniu do pozwu wnoszonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym zachodzą wyjątki, co do spełnienia określonych wymogów formalnych jakie winien spełniać pozew w postępowaniu zwykłym, czy też innym postępowaniu odrębnym. Wbrew ocenie Sądu Okręgowego, takim brakiem nie jest jednakże brak własnoręcznego podpisu pod pozwem strony, jej przedstawiciela ustawowego, czy też jej pełnomocnika procesowego. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 126 §1 ust.4 k.p.c. w zw. z art. 187 k.p.c., każde pismo procesowe, w tym pozew, winno zawierać podpis jednej z w/w osób, przy czym w myśl art. 126 §5 k.p.c., w przypadku pisma procesowego wniesionego drogą elektroniczną wymagany jest, aby było ono opatrzone podpisem elektronicznym. Niewątpliwie pozew złożony w niniejszej sprawie, opatrzony był takim podpisem, a zatem nie ma przesłanek do uznania, że na etapie przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu, po wniesieniu sprzeciwu od wydanego nakazu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zachodziły podstawy do oceny, że był on dotknięty brakiem formalnym, o którym mowa w tym przypadku. Wymaga podkreślenia, że w art. 126 §1 ust. 4 k.p.c. nie ma mowy o tym, że podpis pod pismem procesowym ma być podpisem własnoręcznym. W omawianym przypadku, podpis własnoręczny, na mocy przepisu szczególnego tj. §5 w/w przepisu, został zastąpiony równoważnym podpisem elektronicznym, a zatem pozew wniesiony w tej sprawie był prawidłowo podpisany. Wskazać przy tym należy, że brak jest uregulowań, z których wynikałoby, że w przypadku wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód miałby złożyć ponownie pozew w zwykłej formie, do sądu właściwego w rozumieniu art. 505³⁶ §1 k.p.c., co wiązałoby się z koniecznością jego własnoręcznego podpisania przez osoby, o którym mowa w art. 126 §1 ust. 4 k.p.c. Z treści art. 505³⁷ §1 k.p.c., jednoznacznie wynika, że uzupełnienie braków formalnych pozwu oraz innych jego elementów odnosi się do pozwu, który został już złożony na etapie wszczęcia tej sprawy wraz z wymaganym, stosownie do formy jego wniesienia, podpisem.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 zd. 1 k.p.c., postanowił jak na wstępie.

Odnosząc się do żądania skarżącego o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego, należy wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Orzeczeniami takimi są wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia, co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (uchwała SN z dnia 24.11.1998 r., III CZP 44/98, uchwała SN z dnia 31.05.2000 r., III CZP 1/00, uchwała SN z dnia 6.10.2000 r., III CZP 31/00, postanowienie SN z dnia 13.01. 2006 r., II CNP 31/05). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (postanowienie SN z dnia 14.11.1996 r., I CKN 7/96). Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wniosek, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpaddingowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment, bądź pewną fazę postępowania. Takim też postanowieniem jest niniejsze postanowienie, które nie ma charakteru postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 108 § 1 k.p.c. Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji niniejszego postanowienia byłoby w świetle tego przepisu przedwczesne.

(...)

(...)

(...):

(...)

(...)

(...)

(...)